

X.

Efter den første Sommervarme flyttede Københavns velhavende Borgerskab paa Landet. Byen udfoldede sig i Solen som en blomstrende Slingplante, skød Ranker ud langsmed alle Jernbanelinjer og satte Knop ved hver Station. Som Elverpiger i flagrende Spindelvævsflor svævede Strøgets unge Damer paa Cykler gennem Skoven, fulgt af deres Kavalerer, eller de fortsatte Vintersæsonens Flirt paa Badestranden i Svømmedragt og Voksdugshætte. Ortodokse Soldyrkere og Havtilbedere lejrede sig paa Sandet i paradisk Nøgenhed under moralsk Beskyttelse af et eller andet „System“, og paa en Landtunge ved Issefjorden havde de sidste Dages Hellige, de saakaldte „Kravlere“, slaaet sig ned. De var Tilhængere af en nylig opstaaet Sundheds-Profet, der saae Aarsagen til al Livets Sorg og Elende i Menneskets oprejste Gang. For at vinde Paradiset tilbage maatte man igen bevæge sig paa fire, i hvert Fald nogle Timer om Dagen. De indre Organer fik i denne Stilling deres naturlige Leje, Blod-omløbet frigjordes, og Resultatet var et ukendt Velvære. Da det ganske særlig var overfede, af deres Kroppe besværede Personer, som droges til den nye Lære, var det blevet en Folkeforlystelse at valfarte til Stedet paa de Tider af Dagen, da Menigheden i sine brune Sækkedragter kravlede rundt i Terrænet som en Flok Kæmpetudser.

Ogsaa Karsten og Jytte flyttede paa Landet i Midten af Juni.